

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U OSIJEKU
Europska avenija 7

P-2949/2019-21

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

i

R J E Š E N J E

Općinski sud u Osijeku, po sucu Nikolini Primorac, u pravnoj stvari tužiteljice Zdenke Rade iz Osijeka, Dubrovačka 129, OIB: 71328454403, zastupane po punomoćniku Biserki Milošević, odvjetnici iz Osijeka, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. iz Zagreba Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, zastupanog po punomoćniku Azri Čustović, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Glamuzina & Grošeta d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne rasprave zaključene 19. ožujka 2026., u prisutnosti tužiteljice, punomoćnika tužiteljice Biserke Milošević i zamjenika punomoćnika tuženika Mislava Srba, 8. svibnja 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I/ Utvrđuje se da je nišetna odredba Ugovora o kreditu broj : 528-50-3839526 koji je ovjeren kod Javnog bilježnika Lidije Perić pod brojem OU-2627/06 14. prosinca 2006., sklopljenog između tužiteljice Zdenke Rade iz Osijeka, Dubrovačka 129, OIB: 71328454403 i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., 13. prosinca 2006., a koja u čl. 2. glasi: "...promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora", u čl. 7. glasi " po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan dospijeća, "

II/ Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. da tužiteljici Zdenki Rade s osnova nišetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi isplati iznos od 4.890,73 eura (slovima: četiritisućeosamstodevedeseteurasedamdesettricenta) sa zateznom kamatom koja teče od 1. listopada 2015. godine do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena koju kamatu utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024.

do isplate u visini stope određene čl. 29. ZOO i to uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III/ Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. da tužiteljici Zdenki Rade s osnova ništetne odredbe o valutnoj klauzuli isplati iznos od 11.067,73 eura (slovima: jedanaesttisućasješdesetsedameurasedamdesettricenta) sa zateznom kamatom koja teče od 1. listopada 2015. godine do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena koju kamatu utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate u visini stope određene čl. 29. ZOO i to uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV/ Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. da tužiteljici Zdenki Rade na ime preostalih zateznih kamata isplati iznos od 3.619,16 eura (slovima: tritisućesestodevetnaesteurašesnaestcenti), u roku 15 dana.

V/ Odbija se tužiteljica Zdenka Rade s dijelom tužbenog zahtjeva koji glasi :

" Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj : 528-50-3839526 koji je ovjeren kod Javnog bilježnika Lidije Perić pod brojem OU-2627/06 14. prosinca 2006., sklopljenog između tužiteljice Zdenke Rade iz Osijeka, Dubrovačka 129, OIB: 71328454403 i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., 13. prosinca 2006., a koja u čl. 1. glasi: "kunska protuvrijednost CHF po srednjem tečaju", koja u čl. 2. koja glasi: " Redovna kamata: 3,95% godišnje," koja u čl. 7. glasi " dio glavnice u iznosu CHF otplaćuje se u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti..... a prema otplatnom planu koji će biti uručen Korisniku kredita po isplati kredita..."

VI/ Utvrđuje se da ne postoji potraživanje tužitelja Raiffeisenbank Austria d.d. prema tužiteljici Zdenki Rade u iznosu od 22.008,01 eura uvećano za zateznu kamatu tekuću na isti iznos od 1. listopada 2015. do 31. prosinca 2022. u visini stope određene čl. 29. ZOO i to uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. u visini stope određene čl. 29. ZOO koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate u visini stope određene čl. 29. ZOO i to uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je

na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

riješio je

VII/ Odbija se tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Osijeku.

VIII/ Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. da tužiteljici Zdenki Rade naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu 1.727,50 eura zajedno s pripadajućom zateznom kamatom računajući od dana donošenja prvostupanjske presude 8. svibnja 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana, dok se s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu troška postupka preko dosuđenog iznosa tužiteljica odbija.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 13. lipnja 2019. podnijela tužbu u kojoj je navela da je s tuženikom kao davateljem kredita 13. prosinca 2006. sklopila Ugovor o kreditu prema kojem joj je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 127.100,00 švicarskih franaka (u nastavku: CHF) u kunsjoj protuvrijednosti. Navodi da su se tijekom otplate kredita radi dizanja kamatne stope te tečaja CHF u odnosu na kunu, početno ugovoreni anuiteti povećavali u odnosu na početni plan otplate kredita. Naime, pored iznosa glavnice, tužiteljica je bila dužna tuženiku platiti i redovnu kamatu koja je ugovorena kao promjenjiva i koja se tijekom postojanja obveze po Ugovoru mijenjala u skladu s jednostranim odlukama tuženika, a koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 3,95% godišnje. Ističe da joj tuženik prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije pružio dovoljno informacija i obavijesti o rizicima vezanim uz zaključenje predmetnog Ugovora ugovaranjem valutne klauzule CHF, odnosno o rizicima vezanim uz rast tečaja CHF u odnosu na kunu. Smatra da su navedene odredbe Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli protivne načelu savjesnosti i poštenja, te da su uzrokovale znatnu neravnotežu ugovornih strana na štetu tužitelja. Tužiteljica navodi i da su se o ništetnosti navedenih ugovornih odredbi već pravomoćno izjasnili sudovi Republike Hrvatske, i to povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača zbog čega se pozvao na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. koja je potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., na presudu Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014., na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/2014 i Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. Navodi da je sukladno čl. 502. c. Zakona o parničnom postupku sud vezan za prethodna utvrđenja u naprijed navedenim presudama. Uzimajući u obzir navedeno, tužiteljica je predložila sudu da donese presudu kojom će utvrditi ništetnim pojedine odredbe Ugovora o kreditu u kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula, te kojom će

obvezati tuženika da joj na ime preplaćenih iznosa kamate i tečaja isplati iznos koji će postaviti nakon provedenog vještačenja.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu, te je istakao prigovor mjesne nenadležnosti. Navodi da su stranke ugovorile mjesnu nadležnost suda sjedišta kreditora pa da je stoga za odlučivanje u ovom predmetu nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu. Istakao je i prigovor zastare. Napominje da je tužitelj dobrovoljno pristao na konverziju koja je sklopljena sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/2015, u nastavku ZIDZPK/15). Tužiteljicin ugovor je konverzijom izmijenjen kao da je od početka sklopila kredit s valutnom klauzulom u eurima i promjenjivom kamatnom stopom primjenjivom na kredite u eurima. Dakle, konverzijom su u cijelosti izmijenjene tzv. ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli i to ne samo prisilnim propisom nego i slobodnom voljom tužiteljice koja je pristala na ponudu konverzije. Napominje da je konverzijom kredita neotplaćena glavnica tužiteljici smanjena za iznos od 22.008,01 eura, te da je tužiteljici konverzijom priznata preplata u iznosu 23.856,85 kuna. Što se tiče osnovnog ugovora o kreditu, smatra da su odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli tužiteljici bile jasne, lako razumljive i uočljive i da se o istima pojedinačno pregovaralo pogotovo stoga što je tužiteljica mogla birati hoće li uzeti kredit u valuti CHF ili u eurima ili kredit u kunama. Ugovor je solemniziran kod javnog bilježnika zbog čega je i javni bilježnik tužiteljici objasnio smisao i sadržaj predmetnog pravnog posla. Budući da je tužiteljici konverzijom umanjena neotplaćena glavnica kredita za iznos od 22.008,01 eura, te da joj je konverzijom priznata preplata u iznosu 23.856,85 kuna, tuženik je za te iznose od ukupno 25.459,38 eura istakao prigovor radi prebijanja.

3. U dokaznom postupku pročitani su: Ugovor o kreditu broj: 528-50-3839526 (list 6-10 spisa), otplatni plan (list 45-48, 49-52, 60-63 spisa), pregled uplata (list 53-56 spisa), Dodatak ugovoru o kreditu (list 36-40 spisa), izračun konverzije (list 41-44 spisa), izjava o prihvatu konverzije (list 57-58 spisa), zahtjev za kredit (list 88 spisa). Na okolnost visine tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku Dubravki Herceg (list 103-177 spisa). Proveden je dokaz saslušanjem tužiteljice Zdenke Rade (list 203-204 spisa).

3.1. Sud je odbio dokazni prijedlog tuženika za saslušanje javnog bilježnika na okolnost tumačenja predmetnog Ugovora o kreditu tužiteljici od strane javnog bilježnika prilikom solemnizacije istog iz razloga što se činjenice koje bi se navedenim dokazom trebale utvrditi, ne mogu utvrditi saslušanjem javnog bilježnika što proizlazi i iz više odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, pa i odluke broj U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022. u kojoj je Ustavni sud zaključio da se saslušanjem javnog bilježnika „ne može utvrđivati obaviještenost potrošača prije sklapanja konkretnog ugovora jer javni bilježnik pri solemnizaciji ugovora o kreditu nije mogao potrošaču objasniti ... rizike fluktuacije tečaja švicarskog franka koji nisu bili navedeni u ugovoru o kreditu kojeg je solemnizirao, niti je imao takve zakonske ovlasti prema mjerodavnom zakonodavnom okviru“.

4. Predmet spora u ovom postupku je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnim dijela odredbi Ugovora o kreditu broj: 528-50-3839526 koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule vezane uz tečaj CHF, te zahtjev tužitelja za povrat preplaćenih

iznosa kredita temeljem ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli po navedenom ugovoru.

5. Među strankama nije sporno:

- da je tužiteljica kao korisnik kredita 13. prosinca 2006. s tuženikom kao davateljem kredita sklopila Ugovor o kreditu broj: 528-50-3839526 kojim je tužiteljici odobren stambeni kredit u iznosu od 127.100,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika važećem na dan korištenja kredita;

- da se tužiteljica obvezala platiti tuženiku kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva, a koja na dan sklapanja ugovora iznosi 3,95% godišnje;

- da se kredit otplaćuje 240 mjeseci u jednakim mjesečnim anuitetima uvećano za obračunatu i pripisanu kamatu, plativih u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika važećem na dan dospeljeća;

- da je tužiteljica potpisom ugovora pristala na promjenjivost kamatne stope u skladu s odlukom tuženika o kamatnim stopama;

- da su tužiteljica i tuženik 1. veljače 2016. sklopili Dodatak Ugovoru o kreditu (u nastavku: Dodatak) kojim je kredit konvertiran;

- da su stranke Dodatkom utvrdile da je tužiteljici na dan konverzije 30. rujna 2015. na ime preostale neotplaćene glavnice ostao iznos od 55.903,57 eura, te da je konverzijom priznata preplata tužiteljici u iznosu 3.125,87 eura;

5.1. Navedene nesporne činjenice proizlaze i iz Ugovora o kreditu broj 528-50-3839526 i Dodatka Ugovoru o kreditu.

6. Među strankama je sporno jesu li odredbe Ugovora o kreditu broj 528-50-3839526 koje se odnose na valutnu klauzulu vezanu uz tečaj CHF i promjenjivu kamatnu stopu ništetne, te ima li tužiteljica pravo na povrat preplaćenih iznosa kredita temeljem takvih odredbi uzimajući u obzir da je kredit konvertiran. Sporno je i to je li nastupila zastara tužiteljevog potraživanja.

7. Sud je utvrdio neosnovanim tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Osijeku. Naime, odredbom čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača (a što je sukladno i s aktom Europske unije i to Direktive vijeća broj 93/13) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, osobito ako se radilo o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Pravna posljedica takvih odredbi propisana je čl. 102. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača kojom je određeno da je nepoštena ugovorna odredba ništava. U konkretnom slučaju, Ugovor o kreditu bio je sklopljen na naprijed formuliranom obrascu (što proizlazi iz nastavka obrazloženja ove presude), pa se temeljem zakonske presumpcije smatra da se radi o unaprijed formuliranim odredbama o kojima stranke nisu pregovarale zbog

čega tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na njihov sadržaj. Uzimajući u obzir navedeno, kao i činjenicu da je sud u Zagrebu, kao sud mjesta sjedišta tuženika (čija je mjesna nadležnost ugovorena Ugovorom o kreditu), od prebivališta tužitelja udaljena cca. 280 km, utvrđeno je da odredba o ugovorenoj mjesnoj nadležnosti predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu sa svrhom da se nadležnost za sve sporove iz Ugovora povjeri sudu sjedišta tuženika, te da se time ostvari pogodnost i bitno manji troškovi na strani tuženika. Ako se uzme u obzir udaljenost mjesta prebivališta tužitelja od suda čija je nadležnost ugovorena, takva bi ugovorna odredba za tužitelja izazvala visoke troškove dolaska na sud, a time i znatnu neravnotežu u procesno pravnom položaju ugovornih stranaka. Iz navedenih razloga proizlazi da među strankama nije sklopljena valjana prorogacijska klauzula u smislu odredbe čl. 70. st. 1.-4. ZPP-a, pa je stoga istaknuti prigovor tuženika o mjesnoj nenadležnosti ovog suda u cijelosti neosnovan. Osim navedenog, prigovor nenadležnosti ovog suda je neosnovan i u smislu odredbe čl. 59. ZPP-a, budući da je istom zakonskom odredbom jasno određeno da je za suđenje u sporovima protiv pravne osobe koja ima poslovnu jedinicu izvan svoga sjedišta, i ako spor nastane u povodu djelatnosti te jedinice, pored suda opće mjesne nadležnosti nadležan i sud na čijem se području ta poslovna jedinica nalazi. Budući da iz Ugovora o kreditu proizlazi da je ugovor sklopljen u Podružnici Osijek, te da je tužitelj podnoseći tužbu izabrao Općinski sud u Osijeku kao mjesno nadležan sud, sud je odbio tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti zbog čega je odlučeno kao u izreci rješenja.

8. Presudom Visokog Trgovačkog suda poslovni broj: PŽ-7129/13, odnosno presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12, presudom Visokog Trgovačkog suda poslovni broj: PŽ-6632/17, te presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Revt-249/14 i presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev-2221/18 odlučeno je da je, između ostalih tuženika, i ovdje tuženik u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditu, na način da su nepošteno ugovorili promjenu kamatne stope jednostranim odlukama banke i na način da o svakoj promjeni nisu s potrošačem pojedinačno pregovarali, niti su ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu potrošača, korisnika kredita, sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njemu nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

8.1. Neosnovan je i prigovor tuženika da pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj PŽ-7129/13 i PŽ-6632/17 kojima je utvrđena ništetnost i nepoštenost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi, ne obvezuje stranke u ovom postupku jer da te eventualno ništetne odredbe više ne postoje budući da su sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu zamijenjene novim. Sud je ocijenio takve navode tuženika neosnovanima jer konverzijom kredita nije prestao važiti osnovni Ugovor o kreditu kojeg su stranke sklopile, a tek utvrđenjem ništetnosti pojedinih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu za tužitelja kao potrošača nastaje subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa tuženiku do kojih je došlo temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora.

9. U smislu odredbe članka 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/14., 110/15. i 14/19. – dalje u tekstu: ZZP/14) – koji je bio na snazi u vrijeme kada je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. postala pravomoćna - odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl.106. st.1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl.106. st.1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

9.1. Identično je bilo propisano i ranijim Zakonom o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09. - dalje u tekstu: ZZP/07) – koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja kolektivne tužbe – tj. čl. 138.a kojim je propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl.131. st.1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl.131. st.1. ovoga Zakona obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

9.2. Također je i odredbom čl. 502.c ZZP propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st.1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

9.3. Imajući na umu smisao sudske zaštite kolektivnih interesa potrošača, ovaj sud smatra da se pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača mogu primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovaca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava, dakle ne samo u postupcima radi naknade štete, već i u svim parnicama u kojima se zahtjev za isplatu temelji upravo na utvrđenju ništetnosti pojedine ugovorne odredbe, koju je ništetnost sud već utvrdio u postupku radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača. U suprotnom bi tumačenju takva deklaratorna presuda sama po sebi ostala bez konkretne svrhe tj. mogućnosti da na temelju iste individualni potrošač ostvari zaštitu svojih prava s obzirom da bi potrošač iste činjenice odnosno tvrdnje o ništetnosti ugovornih odredbi (tj. povredi njegovih interesa i prava) ponovno morao dokazivati u individualno pokrenutom postupku. Upravo na ovakav način tumačenja zakonskih odredbi upućuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj RevT-249/14-2 od 9. travnja 2015., kada obrazlaže aktivnu legitimaciju tužitelja u tom postupku za podnošenje tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, naglašavajući da zakonske odredbe nisu same sebi svrha, već se donose u svrhu uređenja određenog pravnog područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju, a u primjeni donesenih propisa one se trebaju tumačiti smisleno, polazeći od volje zakonodavca, ali uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene, kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. Na isti način ovdje citirane zakonske odredbe tumači i Visoki trgovački sud RH u obrazloženju svoje presude broj: PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. navodeći da se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, u postupku individualne pravne zaštite, radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava.

9.4. S obzirom na činjenicu da je predmetnim Ugovorom o kreditu između stranaka, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s odlukom banke, dakle u skladu s jednostranom odlukom tuženika, a upravo je takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, te da je ugovorena odredba kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te je i takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, ovaj sud smatra kako je sukladno citiranim odredbama čl. 138.a ZZP/07, čl. 118. ZZP/14 i čl. 502.c ZPP tim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku.

10. Prema stajalištu Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj U-III-4372/2021 od 30. lipnja 2022., u postupcima koje potrošač pokrene individualnom tužbom protiv banke, tuženik ima pravo dokazivati da odredbe kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa odnosno valuta u CHF nisu nepoštene jer su stranke o njima pojedinačno pregovarale.

10.1. Odredbom čl.81. st.1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03. – dalje u tekstu: ZZP/03) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st.2.). Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (st 3.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (st.4.). Drugim riječima, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao.

10.2. Tuženik je tijekom postupka tvrdio da je o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule, tužitelj obaviješten prilikom sklapanja Ugovora odnosno da je prilikom sklapanja istog tužitelju pojašnjena i odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi. Uostalom da je tužitelj samostalno odabrao valutnu klauzulu CHF.

10.3. Tužiteljica je iskazala da je predmetni kredit uzela kao stambeni kredit i za refinanciranje, da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu radila u bolnici kao medicinska sestra i da nije imala nikakav obrt niti da se bavila nekom poslovnom djelatnosti. Iskazala je da je prvo mislila uzeti kredit u eurima, međutim da joj je u banci ponuđen ovaj kredit u CHF kao najpovoljniji kredit i da se zato odlučila za CHF. U banci joj ništa nisu govorili o riziku tečaja CHF, čak su joj i hvalili taj kredit u smislu da se radi o povoljnijoj kamatnoj stopi. Ne sjeća se jesu li joj objašnjavali pojmove promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula. Sjećam se da joj je početna rata bila oko 3.200,00, a da je kasnije narasla na preko 5.000,00 kn. Da joj je u trenutku sklapanja ugovora netko u banci rekao da postoji mogućnost ovolikog rasta rate, taj kredit ne bi uzela. Ugovor o kreditu je bio sastavljen od strane banke. Ugovor je pročitala prije

potpisivanja. Ni kod javnog bilježnika joj nitko ništa nije objašnjavao u vezi CHF. Na konverziju je pristala jer joj je iznos rate već bio neizdrživ. Prilikom konverzije se nije odričala svojih potraživanja prema banci. Kredit je u međuvremenu otplatila i plaćala ga je sama.

10.4. Sud je povjerovao tužiteljici cijeneći njezin iskaz istinitim iz razloga što je logično, životno i uvjerljivo iskazivala o svim odlučnim činjenicama. Temeljem iskaza tužiteljice sud je utvrdio da je u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu imala status potrošača sukladno odredbi čl.3. st.1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 96/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, a kojom je odredbom propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Budući da iz iskaza tužiteljice proizlazi da je predmetni kredit uzela kao stambeni, da se u vrijeme sklapanja Ugovora nije bavila nikakvom poslovnom djelatnošću niti obrtom, te da iz samog Ugovora o kreditu proizlazi da ga je sklopila tužiteljica kao fizička osoba, a da tuženik tijekom postupka nije dokazao suprotno, utvrđeno je da je tužiteljica imala status potrošača sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača.

10.5. Uzimajući u obzir iskaz tužiteljice, te utvrđenja iz kolektivne presude, utvrđeno je da tuženik nije dokazao da se o odredbama Ugovora o kreditu koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule pojedinačno pregovaralo odnosno da iste nisu bile unaprijed formulirane od strane tuženika i da je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Stoga je i ovaj sud utvrdio da su navedene odredbe Ugovora o kreditu u odnosu na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, primjenom čl.81. st.1. ZZP-a nepoštene, te ništetne u smislu čl.87. st.1. ZZP/03. Dakle, nije utvrđeno postojanje okolnosti koje bi ukazivale da je postupanje tuženika u konkretnom slučaju prilikom ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope bilo drugačije od utvrđenja u navedenim sudskim postupcima.

10.6. Test poštenosti tih ugovornih odredaba proveden je već u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači, korisnici kredita, nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tuženik, kao profesionalac i banka, nije dala tužitelju, kao korisniku kredita, sve potrebne informacije, uzimajući u obzir narav predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile ni jasne ni lako razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača, pa se radi o ništetnim odredbama (čl. 81. do 88. ZZP/03).

11. Sud je utvrdio neosnovanim i tuženikov prigovor zastare jer prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF, ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u

CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Sudska odluka u kolektivnom sporu pravomoćna je 13. lipnja 2014. (glede ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi; presuda Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014.), odnosno 14. lipnja 2018. (glede ništetnosti odredbi o valutnoj klauzulu; presuda Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.), pa do podnošenja tužbe u ovom postupku 13. lipnja 2019. nije protekao zastarni rok od pet godina, u kojem roku zastarijeva tražbina, čl. 225. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 i 41/08, u nastavku: ZOO).

12. Na okolnost visine tužbenog zahtjeva, provedeno je financijsko knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku Dubravki Herceg. Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je isti sačinjen uzimajući u obzir činjenice da je kredit iskorišten 22. prosinca 2022., da je tečaj na dan korištenja bio 4,593315, da je rok otplate 240 mjeseci uz početnu ugovorenu kamatnu stopu od 3,95%. Vještak je u nalazu naveo da:

- u konkretnom slučaju postoji preplata na ime preplaćenog iznosa anuiteta po osnovi povećanja kamatne stope u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu u razdoblju od dana korištenja kredita do 30. rujna 2015. u iznosu 4.890,73 eura prikazano u mjesečnim iznosima pojedinačno navedenim u pisanom nalazu i mišljenju;

- u konkretnom slučaju postoji tzv. negativna razlika u iznosu 610,23 eura, a koji se iznos odnosi na razdoblja kada je tužiteljica platila manje iznose anuiteta jer je kamatna stopa bila niža od početno ugovorene kamatne stope;

- u konkretnom slučaju postoji preplata na ime preplaćenog iznosa anuiteta po osnovi tečajne razlike u odnosu na tečaj na dan korištenja kredita u razdoblju od dana korištenja kredita do 30. rujna 2015. u iznosu 11.067,73 eura prikazano u mjesečnim iznosima pojedinačno navedenim u pisanom nalazu i mišljenju;

- u konkretnom slučaju postoji tzv. negativna tečajna razlika u iznosu 273,15 eura, a koji se iznos odnosi na razdoblja kada je tužiteljica platila manje iznose anuiteta jer je tečaj CHF bio niži od tečaja na dan korištenja kredita;

- da ukupan iznos zateznih kamata na tako utvrđene preplaćene iznose kamate i tečaja (samo pozitivne stavke) do 30. rujna 2015. iznosi 6.745,03 eura;

- da je konverzija u konkretnom slučaju napravljena u skladu s odredbama ZIDZPK/15, odnosno da je računski točna;

- da je konverzijom priznata preplata tužiteljici u iznosu 3.125,87 eura;

- da se po pravilima o uračunavanju za iznos preplate priznat u konverziji prvo umanjuje zatezna kamata (6.745,03 eura - 3.125,87 eura), nakon čega ostaje iznos od 3.619,16 eura na ime zatezne kamate

12.1. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka cijeneći ga stručnim i danim sukladno pravilima struke iz razloga što je vještak jasno i uvjerljivo odgovorio na sva postavljena pitanja, i što stranke nisu imale primjedbi na matematički izračun vještaka.

13. Nakon provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja, tužiteljica je na ročištu 19. ožujka 2026. u konačnici postavila kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva sukladno nalazu i mišljenju vještaka na način da je na ime preplaćenih iznosa kredita zbog ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi potraživala iznos od ukupno 4.890,73 eura, na ime preplaćenih iznosa kredita zbog ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli iznos od 11.067,73 eura i na ime iznosa uglavničenih zateznih kamata na tako preplaćene iznose kamata i tečaja iznos od 3.619,16 eura.

13.1. Iako se tuženik protivio preinaci tužbe, sud o istoj nije odlučivao budući da se ne radi o preinaci jer je tužba podnesena kao stupnjevita.

14. Uzimajući u obzir sve navedeno, sud je utvrdio da tužiteljici pripada pravo na povrat preplaćenih iznosa neovisno o izvršenoj konverziji.

14.1. Naime, konverzija kredita izvršena je na temelju ZIDZPK/15 kojim je bankama naložena izmjena odredbi osnovnog ugovora, te eventualno do tada sklopljenih dodataka, i to valute kredita, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, te se između ugovornih strana postiže sporazum o konverziji iz čl. 19.c toč.6. ZIDZPK/15 na način kako je to propisano tim zakonom. Glavni motiv i svrha tog zakona bila je da se položaj korisnika kredita u valuti CHF, kao potrošača izjednači s položajem u kojem bi bili da su koristili kredit denominiran u valuti eura.

14.2. Odredbama ZIDZPK/15, a niti Dodatkom Ugovora o kreditu sklopljenim na temelju tog zakona izrijeком se ne spominje način rješavanja ugovornih odredbi kojima se u ugovorima o kreditima s valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, niti se spominje način rješavanja eventualne ništetnosti ugovornih odredbi koje se tiču promjenjive kamate stope, a koja ništetnost je nastupila iz razloga što su banke bez prethodnog pregovaranja s potrošačima kao korisnicima kredita jednostrano odnosno nepošteno mijenjale početno ugovorenu kamatnu stopu. Dodatkom ugovora o kreditu uređuje se pitanje određivanja kamatne stope nakon sklapanja istih, dakle ne rješava se pitanje preplaćenih kamata u periodu koji je prethodio konverziji, a do koje pretplate je došlo nepoštenim postupanjem banaka odnosno primjenom ništetnih ugovornih odredbi, dakle Dodatkom ugovora nije uređeno pitanje rješavanja posljedica ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi. Konverzija kredita u valuti CHF u kredit u valuti eura izvršena na temelju ZID ZPK-a odnosi se isključivo na ugovorne obveze proizašle iz ugovora o kreditu, a ne i na izvanugovorne obveze stranaka kao što su restitucijski zahtjevi korisnika kredita s osnove ništetnih ugovornih odredbi.

14.3. S obzirom na prethodno navedeno, prama pravnom shvaćanju ovog suda korisnicima kredita unatoč sklopljenim Dodacima ugovora kojima je izvršena konverzija pripada pravo na obeštećenje i potpunu restituciju kroz povrat svih neosnovano isplaćenih (preplaćenih) iznosa na temelju ništetnih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

14.4. Slijedom navedenog, u konkretnom slučaju sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita, nije otklonjena posljedica

ništetnosti spornih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi na temelju jednostrane odluke tuženika i valutne klauzule, a niti iz provedenih dokaza ne proizlazi da bi se tužitelj Dodatkom ugovora odrekao prava zahtijevati potpuno obeštećenje na temelju ništetnih ugovornih odredbi, a niti se u izračunu konverzije koji je prije sklapanja dodatka ugovora dostavljen tužitelju, spominje promjenjiva kamatna stopa kredita u valuti CHF niti je u tom izračunu izvršen obračun preplaćenog iznosa nastalog povećanjem početno ugovorene kamatne stope na temelju jednostrane odluke tuženika odnosno promjenama početnog tečaja CHF tijekom trajanja otplate kredita. S druge strane, u odnosu na preplatu ili manjak utvrđen konverzijom, za napomenuti je da postojanje preplate u ovom slučaju nije posljedica restitucije uzrokovane nepoštenim odredbama u potrošačkom ugovoru, već je postojanje preplate posljedica matematičkog izračuna tj. preračunavanja kredita iz jedne valute u drugu na točno određeni dan u sklopu kojeg zbog različitih parametara izračuna (tečaja, kamatne stope, urednosti ispunjavanja kreditnih obveza) nužno mora doći do postojanja određene novčane razlike (preplate ili manjka).

14.5. Prema tome, u konkretnom slučaju, konverzijom kredita nije postignut učinak zaštite tužitelja kao potrošača, jer Dodatkom nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, već je za ubuduće definiran ugovorni odnos temeljem kojeg tužitelju nije vraćeno ono što je u cijelosti preplatio, čime tužitelj nije obeštećen u cijelosti. Stoga je tužitelju dosuđen iznos kao u točkama II/, III/ i IV/ izreke, a koji se iznos odnosi na preplatu po osnovi preplaćenih kamata u iznosu od 4.890,73 eura, na preplatu po osnovi preplaćenog tečaja u iznosu od 11.067,73 eura, te na ukupne zatezne kamate na tako preplaćene iznose u iznosu od 6.745,03 eura. Budući da je tuženik konverzijom priznao preplatu tužitelju u iznosu 3.125,87 eura, novčani iznos preplate ne može se dva puta vrednovati potrošaču, prvi puta kroz potpuno neposredno vraćanje preplate ili manje buduće anuitete konvertiranog ugovora o kreditu (čl.19.c. st.1.t.5. ZIDZPK/15), a drugi puta kroz restituciju u slučaju postojanja nepoštenih odredbi ugovora o kreditu (čl.323. st.1. ZOO u vezi čl.87.st.1. ZZP) jer bi takvim postupanjem potrošač stekao dva puta isti novčani iznos (tako i VSRH u odluci Rev-1096/2022-2 od 8. studenog 2022.). Stoga je sud sukladno pravilima o uračunavanju iz čl.172. ZOO iznos preplate umanjio od ukupnog iznosa zateznih kamata na preplaćene iznose temeljem ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, nakon kojeg je umanjivanja na ime ukupnih zateznih kamata ostao još iznos od 3.619,16 eura ($6.745,03 - 3.125,87 = 3.619,16$ eura).

14.6. Sud prilikom odlučivanja o tužbenom zahtjevu nije uzeo u obzir tzv. negativne razlike iz razloga što u odnosu na iste tuženik nije postavio točno određeni protutužbeni zahtjev, prigovor radi prebijanja ili prijeboja, a s druge pak strane tužitelj na ime tzv. negativnih razlika nije ništa stekao pa da bi te iznose trebao vratiti tuženiku temeljem stjecanja bez osnove.

15. Prema odredbi čl. 1115. ZOO, kada se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. U konkretnom slučaju stjecatelj (tuženik) je nepošten, jer je znao za nepoštenost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli koja s odredbom o promjenjivoj kamatnoj stopi predstavlja cijenu kredita, bitan element ugovora o kreditu, pa je tuženik obavezan platiti zatezne kamate od trenutka primitka svakog više plaćenog mjesečnog obroka, a koji slijedi iz nalaza vještaka. Takvo je postupanje, uzimajući u obzir da se radilo o banci koja je djelovala u okviru svoje

profesionalne djelatnosti, nepošteno, a utvrđeni iznos ne može predstavljati malu ili beznačajnu štetu. Budući da je tužiteljica preplaćene iznose potraživala u ukupnim iznosima, sud je na preplaćenu razliku tečaja i kamate dosudio tužiteljici zatezne kamate kako je tražila tj. od 1. listopada 2015. do isplate dok na preostale zatezne kamate ne teče daljnja zatezna kamata jer bi se u protivnom radilo o nedopuštenom anatocizmu.

16. Sud je djelomično odbio tužiteljicu s tužbenim zahtjevom kao u točki V/ izreke i to u dijelu za utvrđenje ništetnim dijela čl. 1. Ugovora kojim je ugovorena valutna klauzula u švicarskim francima (CHF), odnosno kojom je glavnica obveze vezana za valutu švicarski franak jer se ništetnost valutne klauzule odnosi na način otplate kredita, a ne na način isplate kredita, prema kojoj odredbi se kredit isplaćuje u kunskoj protuvrijednosti iznosa u CHF, prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita. Također, prema tom tečaju sačinjen je nalaz i mišljenje financijskog vještaka, na način da je za svaki anuitet utvrđena razlika između početnog tečaja i tečaja koji je vrijedio na dan dospijeca svakog anuiteta. Stoga, navedena odredba Ugovora o kreditu nije protivna odredbama ZZP-a, ni odredbama ZOO-a, niti dovodi do neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. U odnosu na ostale dijelove predmetnog Ugovora koje je sud odbio utvrditi ništetnim, za napomenuti je da u istima nije sadržana valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa u smislu ništetne odredbe, a niti su takve odredbe bile predmetom osporavanja u kolektivnom sporu, a da bi postojali neki drugi razlozi ništetnosti tih odredbi tužitelj niti ne tvrdi, niti se mogu kao takvi izvesti po službenoj dužnosti.

17. U odnosu na tuženikov prigovor radi prebijanja za iznos od 25.459,38 eura koji se odnosi na konverzijom umanjenu neotplaćenu glavnica kredita u iznosu od 22.008,01 eura, te na konverzijom priznata preplatu u iznosu 23.856,85 kuna, za napomenuti je da je iznos od 22.008,01 eura u ovom konkretnom slučaju posljedica matematičkog izračuna tj. preračunavanja kredita iz jedne valute u drugu na točno određeni dan u sklopu kojeg zbog različitih parametara izračuna (tečaja, kamatne stope, urednosti ispunjavanja kreditnih obveza) nužno mora doći do postojanja određene novčane razlike. Dakle, navedeni iznos nije posljedica restitucije uzrokovane nepoštenim odredbama u potrošačkom ugovoru već matematičkog izračuna konverzije sukladno odredbama ZIDZPK/15. Stoga je tuženik neosnovano na ime navedenog iznosa istakao prigovor radi prebijanja jer tužiteljica od dana otplate kredita do konverzije 30. rujna 2015. nije stekla niti je obeštećena za iznos od 22.008,01 eura. Što se tiče preplate koja je tužiteljici priznata konverzijom, za napomenuti je da je za iznos preplate koja je tužiteljici priznata konverzijom, a koja prema nalazu i mišljenju vještaka iznosi 3.125,87 eura, umanjeno potraživanje tužiteljice sukladno pravilima o uračunavanju iz čl.172. ZOO (kako je obrazloženo u točki 14.5. obrazloženja ove presude) zbog čega je u odnosu na taj dio prigovor radi prebijanja bespredmetan dok je u odnosu na iznos od 22.008,01 eura utvrđeno da ne postoji tuženikovo potraživanje prema tužiteljici zbog čega je odlučeno kao u točki VI/ izreke.

18. Budući da tužiteljica nije uspjela s neznatnim dijelom tužbenog zahtjeva u odnosu na koji nije nastao poseban trošak, sud joj je u cijelosti dosudio trošak na temelju čl.154. st.5. ZPP. Tužiteljici je, prema vrijednosti predmeta spora, dosuđen trošak u iznosu 1.727,50 eura, a koji trošak obuhvaća sastav tužbe 100 bodova prema T.br.7.t.1.,sastav podneska od 12. ožujka 2025. 25 bodova prema T.br. 8.t.4., zastupanje na ročištima 21. listopada 2024. 100 bodova i 19. ožujka 2026. 250 bodova

svaki prema T.br.9.t.1., Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23) i pripadajući PDV u iznosu 237,50 eura. Sud je priznao tužiteljici i trošak vještačenja u iznosu 540,00 eura. Sud tužiteljici nije priznao trošak sastava podneska od 18. listopada 2024. budući da je isti predala na ročištu 21. listopada 2024. kada je sve navode iz podneska mogla iznijeti i na samom ročištu. U odnosu na podnesak od 12. ožujka 2025., sud tužitelju nije priznao trošak kao za sastav obrazloženog već za sastav tzv. "ostalog" podneska budući da se u istome tužitelj ne očituje na nalaz i mišljenje vještaka u smislu iznošenja obrazloženih primjedbi nego zapravo usklađuje (prepisuje) svoj tužbeni zahtjev sukladno matematičkom izračunu u nalazu i mišljenu vještaka. Za napomenuti je da je sud tužiteljici priznao trošak prema vrijednosti predmeta spora koja je vrijedila u trenutku poduzimanja svake pojedine radnje, a koja je vrijednost od trenutka podnošenja tužbe do 12. ožujka 2025. iznosila 6.636,14 eura, kako je tužiteljica sama označila u tužbi. Vrijednost predmeta spora se povećala na 19.577,62 eura tek od 12. ožujka 2025. Za napomenuti je i to da se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu ne obračunava trošak postupka nego se određuje omjer uspjeha stranaka u postupku kod djelomičnog uspjeha u parnici.

Osijek, 8. svibnja 2026.

Sudac
Nikolina Primorac

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi elektronskim putem ovome sudu, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok za žalbu teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok za žalbu teče od dana primitka presude.

DOSTAVITI:

1. pun. tužitelja
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30887-afb8f**

Kontrolni broj: **06087-22a51-15b02**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.